

Arrest

nr. 55 734 van 8 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 2 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 september 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 maart 2010 dient verzoekster een aanvraag in voor een inschrijving als werkende of werkzoekende EU-onderdaan.

Op 19 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te

verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 14 oktober 2010. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 16/03/2010 door W., L.T.N. geboren te (...), op (...) van Nederland nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing (2):

** Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene legt geen bewijs voor dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling (art. 50§2, 3° van het KB van 08/10/1981).*

** Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene over een periode van zes maanden slechts 14 dagen heeft gewerkt. Waarvan de laatste dag van tewerkstelling 21/05/2010 was. Hiervoor kreeg betrokkene op 19/07/2010 een weigering van de aanvraag van een verklaring van inschrijving aan de hand van een bijlage 20 zonder bevel, haar betekend op 03/08/2010. Er werd haar een extra termijn van één maand gegeven om bijkomende stukken voor te leggen en haar dossier te vervolledigen: ofwel als werkzoekende, ofwel als werknemer.*

Op 03/09/2010 legt betrokkene attest voor van de VDAB als werkzoekende en een drietal sollicitaties voor, maar zonder verder resultaat. In één van die sollicitaties verklaart betrokkene dat zij haar werk in Nederland opgezegd heeft om hier in België werk te komen zoeken. Uit diezelfde sollicitatie blijkt dat ze ook van plan is opnieuw te verhuizen naar een andere stad in België, hetgeen haar kansen op een eventuele plaatselijke tewerkstelling niet zullen verhogen. Zij legt ook een attest van de dokter voor dat zij zwanger is en moet bevallen op 12/01/2011. Dit bewijst echter niet waarom zij tot op heden zo weinig heeft gewerkt en waarom zij geen reële kans op tewerkstelling kan aantonen. Zonder rekening te houden met de marginale tewerkstelling in mei 2010 is de betrokkene al meer dan 6 maanden werkzoekende in België.

Betrokkene kan dus geen verklaring van inschrijving bekomen gezien ze niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in art. 50 §2-1° en 3° b) van het KB van 08/10/1981. De betrokkene kan niet aanzien worden als werknemer gezien ze geen geldig arbeidscontract voorlegt en kan ook niet aanzien worden als werkzoekende gezien ze onvoldoende bewijs levert van een reële kans op tewerkstelling. Hierbij werd rekening gehouden met haar diploma's, duur werkloosheid en persoonlijke omstandigheden.(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 50, § 2, 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging. Tevens voert verzoekster een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

“Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omdat zij niet voldoende heeft bewezen werkzoekende te zijn.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op het feit dat zij niet voldoende zou hebben bewezen werkzoekende te zijn, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot weigering van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoeksters verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat er sprake is van een ernstige beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Dat immers verzoekster zwanger is (bevalling is voorzien voor 12 januari 2011).

Dat verzoekster ter staving een zwangerschapsattest heeft voorgelegd.

Dat evenwel verweerder maar al te goed dient te weten dat verzoekster als zwangere vrouw onmogelijk in België werk kan vinden !!!!

Immers geen enkele werkgever zal zich bereid verklaren een zwangere vrouw nog aan te nemen.

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de zwangerschap van verzoekster en haar onmogelijkheid om in deze staat nog te kunnen tewerkgesteld te worden.

Dat er sprake is van een ernstige beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Dat daarnaast verweerder geenszins heeft rekening gehouden met de effectieve tewerkstelling in april en mei 2010 van verzoekster als uitzendkracht bij (...) NV (cf. talrijke loonstaten in bijlage).

Dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom met deze effectieve tewerkstellingen van verzoekster geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van haar aanvraag van de verklaring tot inschrijving.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat tenslotte verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar de effectieve sollicitaties van verzoekster.

Dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom met deze effectieve sollicitaties van verzoekster geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van haar aanvraag van de verklaring tot inschrijving.

Dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht.(...)"

2.2. In haar repliekmemorie benadrukt verzoekster dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met haar zwangerschap en haar onmogelijkheid om in deze 'toestand' tewerkgesteld te worden. Desondanks blijft de verwerende partij beweren dat verzoekster geen bewijs voorlegt van een reële kans op tewerkstelling.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster geeft in haar verzoekschrift duidelijk aan het niet eens te zijn dat haar verblijf wordt geweigerd enkel en alleen omdat zij niet voldoende heeft bewezen werkzoekende te zijn. Tevens geeft zij aan dat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar de effectieve sollicitaties, doch meent zij dat verweerder hier geen rekening mee heeft gehouden bij de beoordeling van haar aanvraag tot inschrijving. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, doch het er niet mee eens is. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat verzoekster onvoldoende heeft bewezen dat zij als burger van de Unie tewerkgesteld is, of dat zij werkzoekende is

en nog een reële kans maakt op tewerkstelling. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoekster meent dat zij in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer, haar argumenten te formuleren en verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren, minstens verzoekster te horen hieromtrent, wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) (cf. RvS 8 september 2005, nr. 148.666; RvS 11 januari 2006, nr. 153.505). Ook de hoorplicht is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575).

Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 16 maart 2010 een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende indiende. Verzoekster legde een inschrijvingsattest van een interimbureau voor en loonfiches. Deze stukken wezen op 8 dagen tewerkstelling, met name van 26 tot 30 april 2010 en 4 tot 7 mei 2010. Op 19 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd als volgt gemotiveerd:

“(….)Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie in de hoedanigheid van werker overéénkomstig art. 502, 10 van het KB van 08-10-1981. Betrokkene dient een bijlage 19 in op 16-03-2010. Betrokkene maakt een arbeidsoveréénkomst via een interimkantoor over voor de periode van 1 dag en loonbriefjes waaruit blijkt dat zij 8 dagen gewerkt heeft. Uit een controle van de database van Sociale Zekerheid blijkt dat de betrokkene slechts 3 weken heeft gewerkt (van eind april tot 21 mei). Haar tewerkstelling is beëindigd waardoor ze geen aanspraak kan maken op het statuut van werknemer. Tevens is haar tewerkstelling slechts van korte duur geweest waardoor ze geen recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden in België. Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende gezien zij geen enkel bewijs te staving van haar hoedanigheid als werkzoekende heeft overgemaakt. Betrokkene legde geen VDAB-attest voor, noch een bewijs van reële kans om over bijkomende tewerkstelling te beschikken. Overeenkomstig artikel 51, § 3, 30, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt betrokkene over een bijkomende maand, namelijk tot 3/09/2010 om alsnog de vereiste documenten over te maken (1). Als werknemer een geldig werkgeversattest met loonfiches of als werkzoekende een attest van de VDAB of sollicitatiebrieven EN het bewijs van de reële kans op tewerkstelling.(…)

Op uitdrukkelijke vraag van verweerder legt verzoekster op 3 september 2010 bijkomende stukken neer. Met name een bewijs van inschrijving bij de VDAB vanaf 1 september 2010, een attest van zwangerschap en drie sollicitaties. Deze feiten worden door verzoekster niet betwist.

In tegenstelling tot verzoeksters bewering in het verzoekschrift heeft zij weldegelijk de mogelijkheid gehad om haar standpunt uiteen te zetten, met name naar aanleiding van haar aanvraag van inschrijving en naar aanleiding van de beslissing van 19 juli 2010. Verzoekster heeft bovendien gebruik gemaakt van deze mogelijkheid en heeft bijkomende stukken neergelegd, zodat zij haar standpunt op een nuttige wijze heeft naar voor kunnen brengen.

Waar verzoekster betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en dat de motiveringplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden, nu verweerder haar verblijf heeft geweigerd *“enkel en alleen omdat zij niet voldoende heeft bewezen werkzoekende te zijn”*, stelt de Raad vast dat verweerder inderdaad concludeert dat *“Betrokkene niet (kan) aanzien worden als werknemer gezien ze geen geldig arbeidscontract voorlegt en ook niet (kan) aanzien worden als werkzoekende gezien ze onvoldoende bewijs levert van een reële kans op tewerkstelling”*. Verweerder geeft evenwel duidelijk aan dat hij bij zijn beoordeling rekening heeft gehouden met verzoeksters *“diploma’s, duur*

werkloosheid en persoonlijke omstandigheden". Dit blijkt ook uit de uitgebreide motivering die aan deze conclusie voorafgaat.

Uit de motieven blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met verzoeksters effectieve tewerkstelling in april en mei 2010 als uitzendkracht bij (...) NV. Zo motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat verzoekster over een periode van zes maanden slechts 14 dagen heeft gewerkt, waarvan de laatste dag van tewerkstelling 21 mei 2010 was. Verweerder verwijst hierbij ook naar de beslissing van 19 juli 2010 aan verzoekster betekend op 3 augustus 2010, waarin reeds werd gesteld dat dit een marginale tewerkstelling betreft en onvoldoende is om in aanmerking te komen voor een inschrijving als werknemer, waarna aan verzoekster de mogelijkheid werd geboden bijkomende documenten neer te leggen. Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij meent dat verweerder louter verwijst naar de effectieve sollicitaties zonder deze in rekening te nemen bij zijn beoordeling en dat verweerder geen rekening hield met haar zwangerschap en deze 'toestand' het haar onmogelijk maakt te worden tewerkgesteld. De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing dienaangaande het volgende motiveerde:

"Op 03/09/2010 legt betrokkene attest voor van de VDAB als werkzoekende en een drietal sollicitaties voor, maar zonder verder resultaat. In één van die sollicitaties verklaart betrokkene dat zij haar werk in Nederland opgezegd heeft om hier in België werk te komen zoeken. Uit diezelfde sollicitatie blijkt dat ze ook van plan is opnieuw te verhuizen naar een andere stad in België, hetgeen haar kansen op een eventuele plaatselijke tewerkstelling niet zullen verhogen. Zij legt ook een attest van de dokter voor dat zij zwanger is en moet bevallen op 12/01/2011. Dit bewijst echter niet waarom zij tot op heden zo weinig heeft gewerkt en waarom zij geen reële kans op tewerkstelling kan aantonen. Zonder rekening te houden met de marginale tewerkstelling in mei 2010 is de betrokkene al meer dan 6 maanden werkzoekende in België."

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit bovenstaande motieven blijkt dat verweerder verzoeksters zwangerschap en sollicitaties niet louter opsomde, doch deze in overweging heeft genomen bij de vraag of verzoekster aantoonde werkzoekende te zijn en aldus aantoonde een reële kans te maken op werk. Artikel 50, § 2, 3° van het Vreemdelingenbesluit, waar de bestreden beslissing naar verwijst, luidt als volgt:

"§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

(...)

3° werkzoekende :

*a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;"*

Hieruit blijkt dat het niet volstaat om enkele sollicitatiebrieven en een inschrijving bij de VDAB voor te leggen, doch dat verzoekster ook diende aan te tonen een reële kans te maken op werk. Uit de motieven blijkt dat verweerder de sollicitatiebrieven heeft gelezen en geanalyseerd en geconcludeerd dat verzoekster hiermee niet aantoonde een reële kans te maken op werk. Zo kon verweerder uit de sollicitatiebrieven afleiden dat verzoekster haar 'job' in Nederland heeft opgezegd om te verhuizen en dat zij aangeeft opnieuw te verhuizen. Verweerder motiveert verder dat het feit dat zij zwanger is en moet bevallen op 12 januari 2011 niet verantwoordt waarom zij tot op heden, met name 29 september 2010 zo weinig heeft gewerkt of niet kan aantonen een reële kans op werk te maken. Verzoekster meent dat zij omwille van haar zwangerschap onmogelijk werk kan vinden in België. Verweerder stelt evenwel vast dat verzoekster evenmin vóór haar zwangerschap kon aantonen een reële kans te maken

op werk. Bovendien is verzoeksters betoog beperkt tot een blote bewering aangezien uit de stukken niet blijkt dat zij om reden van zwangerschap geen reële kans maakt op tewerkstelling.

De Raad stelt vast dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de sollicitatiebrieven, de gewerkte periode in april tot mei en haar persoonlijke situatie, met name haar zwangerschap. Het motief dat verzoekster niet heeft aangetoond werknemer te zijn, nu ze geen geldig arbeidscontract voorlegt en ook niet kan worden aanzien als werkzoekende, nu ze onvoldoende bewijs levert van een reële kans op tewerkstelling is niet kennelijk onredelijk. Terecht oordeelt verweerder dat verzoekster niet heeft aangetoond zich in de voorwaarden van artikel 50, § 2, 1° en 3° van het Vreemdelingenbesluit te bevinden.

Een manifeste beoordelingsfout, een schending van artikel 50, § 2, 3° van het Vreemdelingenbesluit of van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht worden dan ook niet aangetoond;

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN